

nem emlékszem már, milyen szót használt.
Gyújtópont?
Most, hogy apa is meghalt,
meg se tudom kérdezni tőle.
Jól szól ez a két hangfal. Olyan színük van,
mint a K.U.K-nak. [Csak egy betű a különbség.]
Abból a pénzből vettem,
amit apa tett félre nekünk arra az esetre, ha meghal.
Az egyik kicsit behorpadt a szállításnál.
Nem baj, ki lehet porszívózni, azt olvastam.
Apa halála tette lehetővé tehát, hogy ilyen szépen
szóljon ez a zene, amit évekig nagyjából süketen bütyköltem,
mintha zseblámpa nélkül próbáltam volna gabonákba jeleket rajzolni.
Tényleg jól szólnak a trackek, előjönnek a hibák.
Nem sötétben tapogatózom a keverésnél,
mint eddig. Mintha minden egyszerűbb lenne.
Mintha felgyújtották volna a villanyt,
hogy beláthasd, igazából elfogytak az érvek, hogy folytasd.

Szabados Attila

Az áldozat

A csirkét azonnal levágtuk. Vérért
kutyáink nyalogatják a betonról.
A megkopasztott állatot, mint egy
sápadt újszülöttet, két kézzel
emeled fejed fölé. Árnyéka befedi
homlokodat. Te nem nyúzol,
az embertelen. Végtagjait vízbe
dobod. A fémtál alján szivárgó vér
gomolyog. A tüdőt most az egyszer
megkapom. Tegnap kazettán
néztük, hogy az ókori Egyiptomban
minden szervet külön edénybe tettek.
Arcodon undor, kiszakadt az
epehólyag. Aranyszélű tényáron
elém teszel szívet, tüdőt, májat.
Üvegekbe válogatom, néhány korty
ecetbe merülnek. Tudod, mit akarok.
Nézni, ahogy az apró belső szerveket
ráncosra szívja a gyenge sav, és
remélni, áldozatunk elég,
gyászunk pedig konzerválható.

Fehér sarok

Mint a falból levált, fehér sarokdarab,
 álla kivillant a lepel alól. Néhányan
 ragaszkodtak hozzá, testvérei, sógorai,
 akik halálában azt a fiatal nőt akarták
 felismerni benne, akivel kapcsolatuk
 valamikor a századforduló után meg-
 szakadt. Mi, akikkel élete második felén
 osztozott, elfordultunk, és míg búcsút
 vettek hideg kezétől, matt vonásaitól,
 néztük a sírt, a megásott, távoli gödröt,
 ahová leeresztik. Rendben – mondták,
 de túl korán. Álla kivillant, éles, fehér
 sarokdarab, most készül leomlani.

Büntetőjogi felelősségem teljes tudatában kijelentem,

hogy testsúlyom hatvanöt és hetvenöt kiló között ingadozik,
 hogy két idegen nyelvet is megtanultam, de nem használom egyiket sem,
 hogy életem egyik legkevésbé meghatározó mondata az volt,
 mikor a rendőrnő azt mondta: *apád nem szeret*,
 hogy nőtlen vagyok, és az is maradok,
 hogy nem tudom megmondani, mennyi a pontos jövedelmem,
 hogy annak ellenére, hogy fogzásom kezdetétől rágom
 a körmöm, bőröm, ujjlenyomatom jól kivehető, sűrűn barázdált,
 hogy sohasem éreztem még úgy a kategorizálás terhét,
 mint mikor reflektorfénybe állítottak egy táblával,
 hogy tizenöt évesen elsőáldoztam, és mindenki azt hitte,
 csak az egyházi ösztöndíj miatt, pedig egyébként is akartam,
 sőt, a gyónáskor mindent elmondtam, előtte egész éjszaka
 készítettem a listát, hogy ki ne maradjon semmi,
 aztán húsz üdvözlégybe került az egész, és
 hogy soha nem ingott meg a hitem úgy, mint
 amikor egyik szobából átvezettek egy másikba,
 ahol kiderült, milyen nehezen lehet a fekete tintát lemosni a kézről,
 hogy mennyi, mennyi teendőt hagy maga után egy halott,
 hogy a papírmunka sohasem térül meg,
 hogy az egész elvesztegetett idő csupán, még akkor is, ha

így nyugodtabban fekszik majd néhány száz kiló márvány alatt,
hogymeg nem választhattuk ki, milyen zene szóljon,
mert az Anyaszentegyház ízlésébe ütközik, és
végül is övék a föld, ami felett szólhatott volna, és
hogymeg minden, amit itt hagyott, érinthetetlen kellett volna maradjon,
mint a szentek kegytárgyai, úgy, ahogymeg a hagyatéki tárgyalás
előtt és a kórházban is listába szedték,
hogymeg életében összegyűjtött dolgainak záróköve először
annyi volt: *Exitus*, másszor pedig: *Nincs fellebbezés*,
és hogymeg mindent aláírtam, hogymeg ne is legyen soha.

Árvácskák

A temetés után apámnak csak
néhány métert kellett sétálnia,
a kocsmá szemben állt a sarkon.
Ingázott a kettő között, keserű
szaggal ült nagyapám fejfája
mellett, és mikor meguntá az
árvácskák tépkedését, átsétált
megszokott helyére, a sörcsap
alá. Temető és kocsmá között,
mint egy állat, aminek csak
a pajta és a legelő létezik. Késő
este ért haza, sokáig a kazánál
ült, néha felbőgött, hangja jött
a csöveken át, mint a forróvíz.
A tűzbe fonnyadó virágfejet
dobott, zsebéből lila szirmokat.

